

Молодіжні проекти – один із способів виховання молодого покоління, яке не буде боятись нести відповідальність за себе та свою країну, покоління молодих лідерів із глобальними зв'язками та цінностями. Тому робота з молоддю може не тільки безпосередньо сприяти розвитку лідерських якостей серед підлітків, а й формувати їх майбутнє.

*Список посилань:*

1. Кжаклевська Е., Вільямсон Г. (2013). *Молодіжна політика в Україні. Висновки Команди міжнародних оглядачів Ради Європи*. Видавництво Ради Європи. Молодіжна політика в Україні [isdg.org.ua](http://isdg.org.ua) › images
2. Student Council. *We represent the students*. (2020). LCC International University. Student-council

**Шимко Ія Миколаївна**

[iya.shimko@gmail.com](mailto:iya.shimko@gmail.com)

кандидат педагогічних наук, доцент,  
завідувач кафедри соціальної педагогіки і соціальної роботи  
Криворізького державного педагогічного університету

**Мельник Олена Олегівна**

[lana.melnik9856@gmail.com](mailto:lana.melnik9856@gmail.com)

студентка магістратури спеціальності «Соціальна робота»

*Науковий керівник:*

**Шимко І. М.**, к.пед.н., доцент, зав.

кафедри соціальної педагогіки і соціальної роботи КДПУ

## **ГОТОВНІСТЬ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА ДО ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ КРИЗОВИХ ВИКЛИКІВ, ЯК ДЕТЕРМІНАНТА СОЦІАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТІ Й ЗГУРТОВАНOSTІ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА**

Питання готовності соціального працівника до волонтерської діяльності в умовах кризових викликів доволі нове через те, що сама спеціальність існує в країні не так давно. При цьому діяльність соціального педагога та волонтерська діяльність – це поняття, які надзвичайно актуальні на сьогодні та абсолютно дотичні одна до одної.

Закон України «Про волонтерську діяльність» визначає її як добровільну неприбуткову соціально спрямовану діяльність, що здійснюється волонтерами шляхом надання волонтерської допомоги (безоплатних робіт та послуг). Згідно з цим законом, волонтерська діяльність є формою благодійної діяльності і ґрунтується на принципах законності, гуманності, рівності, добровільності, безоплатності та неприбутковості. Вона не включає діяльність, що здійснюється на основі сімейних, дружніх чи сусідських відносин. [1]

Волонтерство, не зважаючи на його багатолітню історію поза межами України та в її межах, актуалізувалось в країні лише 8 років тому, а саме під час підготовки до чемпіонату Європи з футболу 2012 року. Та найбільший сплеск розвитку волонтерства відбувся під час трагічних подій на Майдані (з кінця листопаду 2013 по кінець лютого 2014 року), а трохи пізніше, початку антитерористичної операції на Сході України у 2014 році. Саме ці події спровокували різке зростання кількості волонтерських організацій та благодійних фондів. В цей самий час у більшості населення країни змінився погляд на волонтерство, як таке, зріс рівень громадянської свідомості та згуртованості. Допомога комусь стала розглядатися не лише в межах примушування та спонукання, а й в межах власного бажання, ініціативи та розуміння важливості діяльності.

На сьогодні в Україні існує безліч волонтерських організацій, їх кількість щодня збільшується. До найпопулярніших організацій належать: Товариство Червоного Хреста України, Volunteer Community, БУР (Будуємо Україну Разом), Армія SOS, Фонд «Повернися живим», БФ «Таблеточки» та багато інших. Але, якщо перші волонтерські організації у більшій мірі були спрямовані на донації у вигляді виключно гуманітарної та грошової допомоги, то сьогодні волонтерські організації займаються: освітою населення, наданням безпосередньої допомоги, займаються організованою донацією крові, проводять освітні та профілактичні тренінги/заходи, займаються розвитком культурно-дозвілєвої сфери життя населення, організовують клуби за інтересами, надають психосоціальну підтримку та активно співпрацюють з органами влади, долучаються до написання спільних проєктів й ініціатив.

Власне, ми вже бачимо схожі напрями діяльності волонтерських організацій та завдань роботи соціального працівника, це свідчить про те, що саме соціальний педагог в апріорі є людиною, схильною до бажання здійснювати волонтерську діяльність. Через схожі напрями роботи, через бажання допомагати людям, особистісні ціннісні орієнтири та інші фактори. Саме професія соціального педагога або соціального працівника покликана до волонтерської діяльності.

Тепер варто перейти до розгляду кризових викликів. Через пандемію, скорочення на роботі, СЖО та інші проблеми люди вимушені звертатися за допомогою до соціальних працівників, та знову ж через карантинні обмеження прийти на консультацію очно, доволі складно, а деякі Центри соціальних служб, сім'ї та молоді працюють за скороченим графіком або дистанційно. Це зменшує можливість потенційного Клієнта звернутися за допомогою, а отже в подальшому може спонукати до гірших наслідків.

Саме у таких кризових ситуаціях та подіях, якнайбільше актуалізується потреба у прояві соціальної солідарності й згуртованості громадянського суспільства. Соціальний педагог виконуючи роботу з надання телефонних консультацій або будь-яких інших форм взаємодії з Клієнтом сприяє вирішенню проблемної ситуації, що склалася. Проявивши ініціативу у здійсненні діяльності у позаробочий час зможе якнайбільше скоротити кількість клієнтів, яким знадобиться більш серйозна допомога задля вирішення проблем. Попри це, соціальний педагог може не тільки сам бути волонтером в організації, а й долучати до здійснення допомоги інших людей, наприклад, спеціалістів Психологічної служби, організувати консультацію з юристом на волонтерських засадах та таке інше. Тобто, соціальний працівник у цій ситуації найяскравіше буде проявляти свою посередницьку функцію.

Отже, хотілося би зазначити, що сучасне суспільство зараз найбільше потребує соціально-педагогічної допомоги, а в умовах що склалися на сьогодні, соціальний педагог може не тільки безпосередньо долучатися до волонтерської діяльності або ж залучати до волонтерства інших людей, а й найголовніше стати гарантом волонтерської діяльності в Україні.

*Список посилань:*

1. Закон України «Про волонтерську діяльність». Верховна Рада України. Архів оригіналу за 01.06.2016. Процитовано 21.06.2016. (Прийнятий 19.04.2011, набув чинності 15.05.2011)

***Шморлівська Анастасія Степанівна,***

*shmorlivskyj.white@gmail.com*

студентка бакалаврату спеціальності «Соціальна робота»

*Науковий керівник:*

**Колотило М.О.,** к.філос.н., доцент кафедри філософії

ФСП КПІ ім. Ігоря Сікорського

**СОЦІАЛЬНА РОБОТА У КОНТЕКСТІ ВИКЛИКІВ  
СУЧАСНОГО СВІТУ: АКТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ТА  
МЕТОДИ**

Соціальна робота з клієнтами потребує періодичного осучаснення методів, форм і підходів, оскільки даний вид діяльності повинен бути тотожним розвитку суспільства, фігурально висловлюючись «йди пліч-о-пліч з ним». Суспільство не стоїть на місці, розвивається, несучи з собою як хороші аспекти, так і шкідливі. Мова йде про те, що в умовах динамічного цивілізаційного розвитку, насамперед в його технологічному аспекті, постають нові проблеми для соціальних працівників, які потребують застосування інноваційного підходу до свого вирішення.

Наприкінці ХХ століття дослідники Канзаського університету (США) висунули нову теорію соціальної роботи, альтернативу тогочасному медичному підходу, що фокусувався на проблемах, труднощах та дефектах особистості. Новий підхід навпаки увагу зосереджував на сильних сторонах клієнтів, на їхніх здібностях, задатках та талантах, за допомогою яких вони досягатимуть своїх цілей. До речі, йдеться не лише про внутрішньо-особистісні якості клієнта, але й про його оточення, котре може бути також сильною стороною.[5]

Не менш важливим у соціальній роботі та, водночас, таким, що знаходиться на етапі свого інтенсивного розвитку, є коучинговий підхід. Його мета полягає у досягненні вже наявних